

LBRIS

We know
books

Tudor-Darius Mihăilă

Lumea prin doi ochi

INSTITUTUL EUROPEAN
2023

Cuprins

- CAPITOLUL 1. *Marea întâlnire* / 5
CAPITOLUL 2. *Tainele bunicilor* / 35
CAPITOLUL 3. *Trecerea* / 45
CAPITOLUL 4. *Călătorie spre mine* / 59
CAPITOLUL 5. *Un altfel de copil* / 79
CAPITOLUL 6. *Un ceas inversat* / 103
CAPITOLUL 7. *Prin poveștile copilăriei* / 115
CAPITOLUL 8. *Un nou început* / 129
CONFESIUNI. *Viitorul ne așteaptă* / 147

CAPITOLUL 1

Marea întâlnire

Elipe, multe clipe, timp care curge și curge...
Eu, cel care sunt și cel care am fost, în
devenirea dinspre copilărie spre tinerețe, ca
o trezire și dezmeticire, însoțite de bucurie,
de putere, de pătrundere a înțelesurilor lumii, dar și de pierdere
și de tristețe.

Gânduri, multe gânduri care se succed, care vin fulgerător
și pleacă greu, dorințe imposibile de a opri frumusețea copilăriei
cu tot ce presupune ea, imaginație dezlănțuită, libertate fără
margini, vise fără limite. Întrebări multe și prea puține
răspunsuri încă, încercări de a găsi esența căutată de fiecare și
negăsită de nimeni întru totul, entuziasm până la lacrimi de
bucurie și apoi transformare.

Eu doream aceste schimbări, dar nu eram dispus să renunț la frumusețea vieții de copil. Am visat mereu mult, mult și frumos, am compus în mintea și în sufletul meu evenimente, povești, personaje, trăind pe deplin în lumea lor și toate existând real în viața mea. Am umblat în atâtea forme de univers imaginar, am modelat realitatea după voia mea. Nu, la aceste lucruri nu eram dispus să renunț, dar simțeam cu tristețe că ele se pierd, că nu mai au aceeași intensitate și putere.

Îmi plăceau atât de multe lucruri, mai ales prinții și prințesele din basme, palatele și castelele, iar de curând am descoperit că, în trecut, aceștia au fost reali. Am făcut o adevărată pasiune pentru familiile nobile, boierești, pentru prinți și regi, precum și pentru casele lor pe care le-am descoperit atât de frumoase, iar în acest fel mi s-au unit perfect poveștile copilăriei cu realitatea tinereții. În acest mod, părea că nu pierd nimic, că basmele au fost reale, că toată imaginația a existat și în realitate.

Cât de mult mi-aș fi dorit să trăiesc în acele vremuri, să pot să experimentez o viață care mi se pare fascinantă. Dacă aș fi putut să mai creez cu la fel de multă ușurință precum o făceam în copilărie universuri multiple.....m-aș fi întors în trecut și aș fi

fost atât de fericit. Acolo, în vremurile de demult, aveam sentimentul că viața chiar era poveste. Mi-aș dori să pot să trăiesc iar clipele copilăriei mele și să găsec un mod de a o întâlni. Mi-aș dori să pot recupera partea aceea inocentă și plină de entuziasm și să o păstrez mereu.

Era o zi frumoasă de iunie, dar nu orice zi din aceasta lună, era 23 iunie, ziua de ajun de Sânziene, în care eu contemplam măiastra natură . Eram înconjurat de zeci de flori de trandafir. Fiecare culoare era intensă, interesantă și trezea stări și sentimente de bucuri, împlinire, onirism... Întreaga lume era stăpânită de mirosul dulce al acelor flori de vară. Cântecul suav și delicat al păsărilor se auzea ca o arie celebră dintr-o operă a marelui compozitor Giuseppe Verdi, iar pe această muzică divină dansau cu multă grație și eleganță fluturii. Aripile acestora semănau cu o pictură a unui artist care și-a revărsat talentul. Verdele intens al ierbii și copacii înfloriți completau perfect acel tablou pastelat. Simțeam o perfectă comuniune între mine, ființa materială și natură, ființa spirituală.

Stăteam la umbra unui stejar bătrân și priveam visător natura în plină floare. Mă gândeam cât de multe lucruri a văzut, cât de multe stări a simțit acel copac falnic și puternic sub care

stăteam și așteptam venirea prietenilor mei. Știam că vara aceasta era una din cele mai fascinante din toate pe câte le trăisem, era vara trecerii mele dincolo de pragul dulce al copilăriei. Off...copilăria mea fusese atât de bogată în experiențe, atât de bogată în oameni care m-au iubit și mi-au purtat de grijă, atât de bogată în mistere și magie, atâtea personaje dragi au avut loc în ea, încât gândul trecerii îmi producea de cele mai multe ori un plâns lăuntric. O parte din ființa mea se împotrivea schimbării, iar cea mai importantă pierdere o simțeam a fi tărâmul misterios al imaginației. Prea plină de lucruri incredibile a fost viața până atunci, prea frumoasă visarea și trăirea într-o combinație a realității cu fantasticul, în care părinții mei m-au lăsat să mă scald, prea fără limite erau dorințele, încât pierderea era prea dureroasă. Dar, la fel de puternică sau poate și mai mult putea fi bucuria viitorului. O parte din mine se transforma, fără să pot controla acest lucru. Logica analizei lua încet locul poveștilor, privirea concretului făcea lucrurile să existe într-o altă lumină, întrebările nu se mai mulțumeau cu răspunsuri emoționale, ci căutau adevărul. Un adevăr mai puțin palpitant, care se lovește de obstacolul putinței, de limita

umană a universului în care trăim, de cunoașterea limitată a minții și de capacitățile limitate ale noastre, ale tuturor.

Vai, pasări colorate care vin lângă patul meu seară de seară și îmi spun povești nemaipomenite despre locurile în care au zburat, fluturi la pălăriile prinților din basme care îmi gâdilau nasul în fâlfâiala aripilor lor de pudră magică, împărății nemaivăzute și de fiecare dată altfel, ca și formă, sunete într-o melodie de somn liniștitor, vai, toate se îndepărtează și lasă în loc....ce lasă.....o altă și total altă formă de existență.

Dar, mintea mea și sufletul meu se împotrivesc, ele caută încă în informațiile citite, clipele magice de poveste, de transpunere în situațiile și personajele evenimentelor, caută să anime cunoașterea fără suflet și fără viață. Alerg încă după misterul pe care l-am întâlnit de atâtea ori, caut să regăsesc sau să recreez o lume de emoții, fără limite și fără reguli. Nu știu pentru cât timp acest lucru are să se întâmple și nici nu știu unde voi ajunge și cum voi reuși să păstrez ceva din intensitatea sentimentelor și bucuria fără margini a libertății de a călători oriunde....

Așa cum spuneam, era ajunul unei sărbători importante a românilor, Sânzienele sau Drăgaica, o zi în care soarele este în

plină forță, aproape de cea mai lungă zi din an, în care își ocupă locul de a domina cu lumină și căldură întreaga făptură pământescă. Această zi este specială prin faptul că se spune că cerul se deschide și cele două lumi comunică, o lume pământescă și o lume ascunsă, tainică, nespusă, pe care unii oameni încearcă să o pătrundă și să îi găsească sensul.

Mie, în mod special, îmi amintește această zi de o poveste de viață, alături de bunicii mei, una din ultimele amintiri cu ei, pe care însă am să v-o povestesc în alt moment.

Dar, această amintire m-a făcut să simt un dor aproape dureros. Îmi era atât de dor de ei, de momentele speciale și fericite pe care le trăisem împreună. Îmi era dor și de anii copilăriei mele mici, atât de dulci și de lipsite de griji. Am simțit cum îmi apărea în suflet un sentiment cu totul nou pentru mine. Îl invidiam pe stejarul sub care stăteam. Îmi trecea chiar prin minte că el este doar un copac, că nu simte dorul pentru ce a trăit, că nu simte lipsa. Apoi mi-a apărut un alt gând. Acel copac știa mai multe decât mine, trăise cu mult timp înainte că eu să mă nasc și văzuse, asistase la atât de multe întâmplări pe care eu doar le citisem în cărțile de istorie sau în informațiile de tot felul pe care le căutam adesea. Îmi

placea atât de mult trecutul. Poate că îmi plăcea din nostalgie cu privire la anii copilăriei mele mici sau poate firea mea creativă și visătoare broada cu ușurință povești de viață, cu decoruri diferite de ce trăiam în prezentul meu. Atunci, sentimentul meu de invidie față de el s-a amplificat. Aș fi dorit să pot vedea prin frunzele lui sau, mai bine zis, prin trunchiul și rădăcinile sale, care rămân neschimbate.

Mi-a trecut atunci prin gând că aș putea folosi un ritual în acea zi specială pentru a călători în altă dimensiune, să caut acolo copilăria mea, dar și pe dragii mei bunici care nu mai sunt prezenți în viața mea.

Da! O asemenea călătorie mi se pare fantastică. Și astfel, aș putea să îmi întâlnesc iar bunicii și toate amintirile mele și tot modul de a simți lumea să îl recuperez.

Am privit în jurul meu la locul în care mă aflam pentru a lăsa acest gând să se risipească sau în speranța de a găsi lucrurile frumoase care să mă facă să îmi schimb starea, dar singurul lucru care mă energiza era să încerc un ritual de trecere în lumea unde totul este prezent.

Grădina mea avea o parte sălbatică, cu flori de câmp ce cresc în voia lor, bucurându-ne cu atâta frumusețe, cu mi-

reasma naturală și ne determină momente de visare. Sânzienele, acele flori galbene și plăcut mirositoare, erau în plină perioadă de înflorire. Așa cum știți, aceste flori au puteri magice pentru că sunt considerate substitute vegetale ale zânelor cu același nume care trăiesc în păduri și câmpii, sunt asemenea unor fete frumoase, care dansează și dau puteri vindecătoare plantelor, sporesc fertilitatea holdelor, protejează casele și gospodăriile. Soarele joacă și el odată cu Sânzienele și tocmai de aceea întârzie mai mult pe cer în această zi. Se mai știe în tradiția populară și că în noaptea de Sânziene cerul se deschide și oamenii pot înțelege glasul animalelor și ele înțeleg oamenii. Tare mult îmi plac legendele, poveștile și tainele ascunse ale tradițiilor. Îmi doream atât de mult să pot trăi o parte a misterului lumii. În timp ce rememoram toate aceste lucruri, povestite cândva de draga mea bunică, o nostalgie plăcută s-a abătut asupra mea. Mă întrebam ce a fost acum ani și ani în locul în care stăteam contemplativ. Imaginația mea broda acea lume demult uitată în amintiri și suflet. O lume a emoțiilor și imaginației fără limite.

Poate acolo fusese o grădină cu fântini și flori, loc de inspirație pentru marii poeți, prozatori sau dramaturgi ai vremu-

rilor. Mă gândeam, plin de fericire, la faptul că poate la umbra aceluia stejar au stat scriitori, oameni care au capacitatea de a transpune lumea în cuvinte încât să sensibilizeze și să ne determine să vedem alte fațete în lumini și umbre ale sufletului nostru.

Și astfel, gândurile mele au fugit iar în poveștile trecutului.

Casa mea este situată într-un loc cu o încărcătură specială, aproape de Plopii fără Soț și de Hanul Trei Sarmale, locuri emblematice, frecventate de oamenii de cultura ai orașului, în vremurile frumoase de odinioară. De multe ori mă întreb, privind din grădina casei la acele locuri, cum ar fi să pot aduce la viață acele momente și să experimentez trăirile și simțirile din timpurile de demult.

Printre frunzele de un verde intens ale stejarului pătrunde câte o rază de soare .

Am continuat să trăiesc cu gândul la acele lumi fascinante, să le văd prin doi ochi, doi ochi diferiți, dar totuși care au multe lucruri în comun, doi ochi..., unul schimbător, iar altul care va rămâne mereu identic, la fel. Eram copleșit de atâta luare aminte a acelor vremuri care au trecut, care se regăsesc doar în sufletele visătoare și imaginative, cu dorința de a cunoaște trecutul și prezentul.